

Πρόσκληση στὸ Μυστήριο τῆς Ζωῆς (Λουκ. ιδ´ 16-24) (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μετέχει ὁ ἄνθρωπος στὸ μυστήριο τῆς ὄντως ζωῆς, μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου. Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ καθίσει στὸ τραπέζι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κοινωνήσει ζωὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ Του, γιὰ νὰ μεταγγίσει στὸ σῶμα τοῦ κόσμου τὸ αἷμα τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Σὲ αὐτὸ τὸ δείπνο τῆς θείας Εὐχαριστίας ὁ Θεὸς πατέρας καλεῖ τὰ παιδιά του, νὰ νιώσουν καὶ νὰ βιώσουν τὴ ζωντανὴ παρουσία Του. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μέσα στὴ θεία λατρεία καὶ κατεξοχὴν στὴ θεία Λειτουργία.

Πόσο διδακτικὰ ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, ὅταν γράφει: «Εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουμε τὸ θαῦμα τῶν Μυστηρίων, δηλαδή τὴ θεία Εὐχαριστία, τί ἀκριβῶς εἶναι, καὶ γιατί μᾶς δόθηκε καὶ τί ὠφελούμαστε ἀπὸ αὐτό: Ἐνα σῶμα γινόμαστε καὶ μέλη ἐκ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων Αὐτοῦ (...). Ὁ Κύριος σ' αὐτὸ τὸ δεῖπνο τῆς εὐχαριστίας ἀναμειγνύει τὸν ἑαυτό Του μὲ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς καὶ μᾶς προσφέρει τὸ Σῶμα Του καὶ γινόμαστε σύσσωμοι μὲ Αὐτὸν καὶ μᾶς κάνει νὰ τῆς θεότητάς Του. Ἄς ἀναμειχθοῦμε μὲ τὴ σάρκα τοῦ Χριστοῦ, γιατί μὲ αὐτὴ τὴν τροφή πού μᾶς χάρισε θέλει νὰ δείξει πόσο πολὺ μᾶς ἀγάπησε». Ἐδῶ συμπυκνώνεται καὶ πραγματώνεται τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ μυστήριον πὸ διαχέει τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μιᾶς ἀγάπης πὸ θυσιάζεται καὶ προσφέρεται διαρκῶς, γιὰ νὰ ἀγιασθεῖ, νὰ ζήσει καί, τελικά, νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

«Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες»

Ὁ λόγος τῆς παραβολῆς εἶναι πράγματι προφητικὸς καὶ ἀποκαλυπτικὸς, γιατί στὸ δεῖπνο τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀντικατοπτρίζεται ἡ στάση τοῦ

άνθρωπου κάθε εποχής. Οί προσκεκλημένοι, ενώ αρχικά δέχονται, στη συνέχεια αποποιούνται την πρόσκληση δίνοντας διάφορες δικαιολογίες για την άρνησή τους. Ένδεχομένως, υποκύπτουν στον πειρασμό, για να καλύψουν προσχηματικά τη φοβερή τους αδιαφορία. Απορροφημένοι μέσα στην τύρβη του κόσμου και τη δίνη της καθημερινότητάς τους, επικαλούνται πάντοτε τις ίδιες δικαιολογίες. Ίσως οι μορφές και οι άφορμες να είναι διαφορετικές, αλλά οι βαθύτερες αιτίες ίδιες: «Άγρον ήγόρασα, και έχω ανάγκη να εξελθῶ και ιδεῖν αὐτόν... Ζεύγη βοῶν ήγόρασα πέντε, και πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά...». Οί ἀτελείωτες βιοτικές μέριμνες, ή άγωνία της εργασίας, ή εξασφάλιση τῶν υλικῶν αγαθῶν γίνονται κάποτε εμπόδια στην πρόσκληση της σωτηρίας.

Και αυτό, γιατί συνήθως όλα αυτά συνδέονται μ' ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα και συναίσθημα, τὸ άγχος. Κάθε φορά που τὸ άγχος πολιορκεῖ τὸν άνθρωπο, ὁ χῶρος της καρδιάς του και ὁ χρόνος της ζωής του στενεύουν επικίνδυνα και τότε τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ ἀπωθεῖται στὸ περιθώριο. Ὅταν ὁ άνθρωπος τυλιχθεῖ μέσα στὸ δίχτυ τοῦ άγχους, ζεῖ σὲ μιὰ ἀφόρητη πίεση και ἔνταση, γι' αὐτὸ και νιώθει νὰ πνίγεται. Νά, γιατί τὰ προβλήματα και οἱ δυσκολίες μεγαθύνονται, οἱ ἀνασφάλειες και οἱ φοβίες πολλαπλασιάζονται και, τρέχοντας ὁ άνθρωπος λαχανιασμένος νὰ προλάβει τὴ ζωή, παραβλέπει και προσπερνᾷ τὸν Θεό. Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷμε ὅτι πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ βρίσκεται ἡ ἐπιθυμία τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία χαράσσει μιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὸν Θεὸ και τὸν κόσμο και ὑψώνει ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος που δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ δοῦμε τὴν ἀλήθειά Του και νὰ ἀκούσουμε τὴ φωνή Του. «Γυναῖκα ἔγημα», κάποιες ἄλλες φορές ἡ ἐξάρτησή μας ἀπὸ διάφορες ἀνθρώπινες σχέσεις δυσχεραίνει τὴν ἀνταπόκρισή μας στὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται μόνο για τὰ αὐτονόητα οἰκογενειακὰ βάρη, ἀλλὰ και για τὶς προσωπικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, που σήμερα μᾶς ἀπασχολοῦν ιδιαίτερα. Σχέσεις που, κάποτε, δὲν ἔχουν εἰλικρίνεια και ἠθική. Σχέσεις που δὲν στηρίζονται στὴν ἀγάπη, ἀλλὰ στὴν ἐκμετάλλευση, και ὀδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδα πάθη, νεκρώνοντας κάθε ἐνδιαφέρον για τὸν Θεό. Γιατί κάθε ἐπικοινωνία, σχέση, και σύνδεσμός μας μὲ τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ ἔχει ὅρια. Ὅρια ἀπαραβίαστα, που ἐξασφαλίζουν τὴν ἀνεξαρτησία μας και τὴν ἐσωτερική μας ἐλευθερία και ἀφήνουν μέσα μας χῶρο και χρόνο για τὴ σχέση μας μὲ τὸν ἑαυτὸ μας και τὸν Θεό.

Άγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ἴδιο κάλεσμα τοῦ Θεοῦ νὰ ζήσουμε τὴν παρουσία Του στὸ μυστήριο της ὄντως ζωής μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία ἐνόψει τῶν Χριστουγέννων. Γι' αὐτὸ, μὴ χανόμαστε στὴν ὀμίχλη τῶν προφάσεων τοῦ κόσμου, για νὰ μπορούμε νὰ ἀκούμε τὴ φωνὴ της κλήσης τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr